

Άρθρο του στελέχους του κομμουνιστικού κινήματος και του αντιδικτατορικού αγώνα Άγγελου Χάγιου, που δημοσιεύτηκε στο αφιέρωμα της εφημερίδας ΑΥΓΗ για τα 50 Χρόνια από την εξέγερση σε επιμέλεια και παρουσίαση του Γιάννη Φλώρου (17/11/2023)

Στα 50χρονα, όπως σε όλα τα 49 χρόνια από την εξέγερση του Πολυτεχνείου, θα πραγματοποιηθούν στις 17 Νοέμβρη συγκεντρώσεις και πορείες σε όλες τις πόλεις της Ελλάδας με αποκορύφωμα την μεγάλη πορεία στην Αθήνα που καταλήγει στην Αμερικάνικη Πρεσβεία.

Πορείες και κινητοποιήσεις που θα ανανεώσουν τα ανεκπλήρωτα συνθήματα του Πολυτεχνείου, **ΨΩΜΙ-ΠΑΙΔΕΙΑ-ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, ΚΑΤΩ Η ΧΟΥΝΤΑ -ΕΞΩ ΑΙ ΗΠΑ και ΤΟ ΝΑΤΟ** και θα τα συνδέσουν με τις επίκαιρες λαϊκές και νεολαιίστικες κινητοποιήσεις για **ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ- ΝΙΚΗ ΣΤΟΝ ΗΡΩΙΚΟ ΛΑΟ ΤΗΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ -ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΕΣ.GO HOME!**

Είναι συγκλονιστικό και ξεχωριστό ιστορικό γεγονός ότι το Πολυτεχνείο όχι μόνο εμπνέει αλλά ανανεώνεται, 50 ολόκληρα χρόνια, στους αγώνες για τα κοινωνικά και δημοκρατικά δικαιώματα και τις λαϊκές ελευθερίες ενάντια στην δολοφονική επιδρομή του κεφαλαίου και των κυβερνήσεών του, ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό, ενάντια στο ρατσισμό και το φασισμό.

Το Νοέμβρη του 1973 στο Πολυτεχνείο η μαζική φοιτητική κατάληψη γρήγορα κλιμακώθηκε

σε εξέγερση χάρη στα ανατρεπτικά αντιιμπεριαλιστικά συνθήματα και μαζικοποιήθηκε με ευρύτατη λαϊκή συμμετοχή και συμπαράσταση. Παρόμοιες οι εικόνες και στις καταλήψεις στα **Πανεπιστήμια Θεσσαλονίκης, Πάτρας και Ιωαννίνων.**

Αυτή η πολιτική και μαζική κλιμάκωση του αντιδικτατορικού αγώνα κλόνισε συθέμελα τη στρατιωτική δικτατορία, τον σκληρό αντικομμουνιστικό πυρήνα του στρατού και του βαθέος αστικού κράτους και απείλησε το ίδιο το αστικό καθεστώς και τους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές συμμάχους του με ριζική ανατροπή και γι' αυτό επιταχύνθηκε η κατάρρευση της χούντας. Γι' αυτό το λαϊκό και νεολαιίστικο κίνημα επέβαλε, στα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης, **σημαντικές κοινωνικές και δημοκρατικές κατακτήσεις**, ανάλογες των οποίων δεν είχε με καμιά κυβέρνηση είτε «δημοκρατική» είτε «αριστερή» ή με συμμετοχή της κοινοβουλευτικής αριστεράς.

Αυτές οι κατακτήσεις αποτελούν ακόμα και σήμερα καρφί στο μάτι των αστικών κέντρων, ιδιαίτερα των ακροδεξιών μπράβων του συστήματος, και δικαιολογημένα τις υπερασπίζεται αποφασιστικά το εργατικό και το νεολαιίστικο κίνημα. Στα 50 χρόνια από τον ηρωικό Νοέμβρη, το κίνημα και η πλειοψηφία των δυνάμεων της αριστεράς έχουν ορθώσει ανάστημα με ένα μεγάλο ΟΧΙ στις αλλεπάλληλες και επίμονες προσπάθειες αστικών κύκλων και δυνάμεων, της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ, της πρεσβείας των ΗΠΑ, να υπονομευτούν το αντιαμερικάνικο-αντιιμπεριαλιστικό περιεχόμενο, τα εξεγερσιακά και επαναστατικά του στοιχεία, να καταργηθεί η πορεία στην αμερικάνικη πρεσβεία.

Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν απαγόρευε μεν την πορεία αλλά απέτρεπε ουσιαστικά την προσέλευση κόσμου και νεολαίας σε αυτή, με τη μετατροπή της Αθήνας σε κατεχόμενη ζώνη από τις δυνάμεις καταστολής.

Το λαϊκό κίνημα, ιδιαίτερα η νεολαία πλήρωσε ακριβό τίμημα από τις κυβερνητικές απαγορεύσεις και την κρατική καταστολή με ξυλοδαρμούς, συλλήψεις, τραυματισμούς ακόμα και με **δύο νεκρούς, το 1980, τον Κύπριο φοιτητή Ιάκωβο Κουμή και τη νέα εργάτρια Σταματίνα Κανελλοπούλου.**

Στο Πολυτεχνείο και γενικά στο αντιδικτατορικό κίνημα πρωτοστάτησαν οι δυνάμεις της αριστεράς. Από την πρώτη στιγμή δημιουργήθηκαν ομάδες αντίστασης στη χούντα. Χιλιάδες αγωνιστές, ιδιαίτερα νέοι και νέες, και οι οργανώσεις της αριστεράς μπήκαν στην παράνομη δράση. Ξεκίνησαν, μικρές στην αρχή και πολλαπλασιάστηκαν στη συνέχεια, πράξεις αντίστασης και ηρωικής πάλης ενάντια στο καθεστώς των συνταγματαρχών. Η αριστερά συγκρούστηκε με τη στρατιωτική δικτατορία, την οποία επέλεξε το μαύρο αστικό μέτωπο

για να αντιμετωπίσει το εργατικό κίνημα σε μια περίοδο οικονομικής κρίσης και έξαρσης των κοινωνικών και πολιτικών αγώνων. Την χούντα που προώθησαν και στήριξαν και οι **ΗΠΑ-ΝΑΤΟ** προκειμένου να περάσουν τα ιμπεριαλιστικά σχέδια τους σε βάρος των λαών της Μέσης Ανατολής και ιδιαίτερα του παλαιστινιακού.

Ωστόσο η **ΕΔΑ** και το παράνομο **ΚΚΕ** έχουν ιστορική ευθύνη για την έλλειψη οποιασδήποτε πολιτικής και οργανωτικής προετοιμασίας για την αντιμετώπιση, με όρους κινήματος, του επερχόμενου πραξικοπήματος. Οι κοινοβουλευτικές αυταπάτες και η **πολιτική ουράς** στο «δημοκρατικό» Κέντρο αποδείχτηκαν καταστροφικές για το λαό και τη νεολαία. Το πρόβλημα είναι ότι και στις συνθήκες του αντιδικτατορικού αγώνα η κομμουνιστική αριστερά δεν επέλεξε ένα **πολιτικό σχέδιο ανατροπής της χούντας με μαζικό πολιτικό αγώνα** με στόχο ένα συνολικό ρήγμα και κλονισμό του αστικού καθεστώτος και των συμμάχων του.

Το νέο δεδομένο, στην περίοδο μετά το απριλιανό πραξικόπημα, είναι ότι άρχισαν να διαμορφώνονται και να αναπτύσσονται ανοικτή πολιτική παρέμβαση νέες ριζοσπαστικές τάσεις και επαναστατικές αναζητήσεις μέσα στις οργανώσεις της νεολαίας με πιο χαρακτηριστικές αυτές στην ΚΝΕ αλλά και στον ΡΗΓΑ ΦΕΡΑΙΟ και σε άλλες δυνάμεις. Όχι μόνο δεν συγκινήθηκαν αλλά αντέδρασαν στην **ΕΑΔΕ** του ΚΚΕσωτ με τον Καραμανλή για την αποκατάσταση της προδικτατορικής «δημοκρατίας». Δεν συμφωνούσαν, ταυτόχρονα, ούτε με τη συνεργασία των «δημοκρατικών αντιδικτατορικών δυνάμεων» με στόχο μια «νέα δημοκρατία» που πρότεινε το ΚΚΕ μέσα στο ίδιο συστημικό πλαίσιο.

Αυτές οι τάσεις που υπήρχαν σε όλα τα ρεύματα της αριστεράς, με τις αδυναμίες και τις αντιφάσεις τους, συνέβαλαν μέσα στο τριήμερο του Πολυτεχνείου του '73 στην επίτευξη ενότητας δράσης της φοιτητικής αριστεράς στη πολλαπλότητά της. Αυτό έγινε με **ανατρεπτική** και όχι **κοινοβουλευτική** λογική. Με διαδικασία συνελεύσεων των φοιτητών, των μαθητών και των εργαζομένων και σε συνθήκες εξέγερσης. Κόντρα στις ηγεσίες και στη γραμμή «απαγκίστρωσης» από το Πολυτεχνείο. Πρόκειται για ιστορική πράξη για να πολιτικοποιηθεί και να εξελιχθεί η ηρωική φοιτητική κατάληψη στη μεγαλειώδη εξέγερση που ακόμα δεν έχει κατορθώσει η αστική τάξη να ξεριζώσει από τη συλλογική ιστορική μνήμη.

Εδώ βρίσκεται το «μυστικό» της εξέγερσης που συγκινεί 50 χρόνια τον μαχόμενο λαό και την νεολαία. Είναι τα μηνύματα που έδωσε στο λαό, με πράξη και όχι λόγια προεκλογικά, να μη σκύβει το κεφάλι, να σηκώνει το ανάστημά του απέναντι στο καθεστώς του φόβου και τις γραμμές της ηττοπάθειας.

Γι' αυτό, όσοι αγωνιστές επιμένουν ανατρεπτικά, θεωρούν ότι αποτελεί επικίνδυνη παραχάραξη του ιστορικού γεγονότος της εξέγερσης η μετατροπή του σε **μουσειακό μύθο και 'εθνική γιορτή'**, για κατανάλωση και εκποίηση στο χρηματιστήριο της αστικής πολιτικής. Γι' αυτό υποστηρίζουν σθεναρά ότι **ο Νοέμβρης δεν έγινε** για να κυβερνήσει η δυναστεία Καραμανλή, του Παπανδρέου και του Μητσοτάκη. Δεν έγινε για κυβερνήσεις Οικουμενικές και Τζαννετάκη, για το ΕΥΡΩ του Σημίτη και την ΕΕ. Ούτε, βέβαια, για κυβερνήσεις ΣΥΡΙΖΑ που δυσφήμησαν την ιστορία και τις ιδέες της Αριστεράς με την αστική και φιλοαμερικάνικη πολιτική τους.

Είναι **χιλιάδες οι αγωνιστές του Νοέμβρη** που δεν ακολούθησαν αυτές τις επιλογές. Αντίθετα στάθηκαν **όρθιοι** και επιμένουν με **αξιοπρέπεια στη μάχη της ζωής** αλλά και στους **αγώνες, κοινωνικούς και πολιτικούς**, με συνέπεια και σεμνό τρόπο. Αυτοί σηματοδοτούν, ανεξάρτητα από διαφορετικές απόψεις, τη **«γενιά του Πολυτεχνείου» στους νέους αγώνες του κινήματος για εργατική χειραφέτηση και κοινωνική απελευθέρωση.**

Η λάμψη της εξέγερσης είναι παντοτινή. Το Πολυτεχνείο στοιχειώνει τους αστούς, τους συμμάχους και τα παπαγαλάκια τους, διότι τρέμουν στην σκέψη μιας σύγχρονης εξέγερσης της νεολαίας και των εργαζομένων που θα απειλήσει το εκμεταλλευτικό σύστημά τους. Με μια **άλλη αριστερά επαναστατική αντικαπιταλιστική σύγχρονα κομμουνιστική με εμπιστοσύνη στις αστείρευτες δυνάμεις του εργατικού και λαϊκού κινήματος και ιδιαίτερα της νέας γενιάς για την ανατροπή του κοινοβουλευτικού ολοκληρωτισμού και του δολοφονικού καπιταλισμού της εποχής μας.**

Στη σημερινή Ελλάδα, της κοινωνικής καταστροφής και της νεολαιίστικης γενοκτονίας, προβάλλει, μειοψηφικά ακόμα, μια **ελπιδοφόρα ανυπότακτη τάση** στη νέα γενιά, η οποία αντλεί έμπνευση από την **εξέγερση του Νοέμβρη** αλλά και από το μεγαλείο των επαναστατικών αγώνων του λαού μας, του **ΕΑΜ-ΕΛΑΣ** και του **ΔΣΕ**. Με αυξανόμενη την πεποίθηση, ότι όλα μπορούν να αλλάξουν. Όταν η εργατική τάξη και η νεολαία ταχθούν με τον συλλογικό αγώνα μπορεί να ανατραπεί η πολιτική και το σύστημα που εξαθλιώνει τον λαό μας. Με το δικό τους **ενωτικό πολιτικό κίνημα ρήξης και ανατροπής** και ένα **σύγχρονο επαναστατικό πολιτικό υποκείμενο** μπορούν να κάνουν πράξη τα αιτήματα του Νοέμβρη.